

[Statsministeren.]

der er en række meget afgørende områder. Jeg vil gerne give udtryk for fortsat enighed om dette, og jeg håber, vi ved fælles anstrengelser kan finde en form, som gør, at vi netop for sådanne store områder kan få en lovgivning igennem uden unødigt forsinkelse.

Til hr. Sigsgaard vil jeg gerne sige, at når jeg ikke i første omgang svarede på de spørgsmål, som blev rejst vedrørende Danmarks forhold til NATO, skyldes det simpelt hen, at hr. Sigsgaards partifælle hr. Kjær Rasmussen allerede engang tidligere, i marts måned, har rejst spørgsmålene her i tinget over for forsvarsministeren og fået dem besvaret. Men jeg skal gerne gentage besvarelsen.

Når der spørges, om der findes NATO-kupplaner for Danmark i lighed med dem, der har været anvendt ved statskuppet i Grækenland, vil jeg gerne ligesom forsvarsministeren understrege, at efter alt, hvad der foreligger oplyst, og alt, hvad der kan kontrolleres, er det ikke NATO-planer, der har været anvendt i Grækenland. Jeg vil også minde om, at forsvarsministeren i sit svar til hr. Kjær Rasmussen gjorde opmærksom på, at Danmark selvsagt har udarbejdet forsvarsplaner, der træder i kraft, hvis Danmark skulle blive angrebet. Disse planer er udarbejdet i samarbejde med NATOs myndigheder, men de kan kun iværksættes ved den danske regerings foranstaltning, ingen andre kan gøre det. Jeg tror, alle kan forstå, at man selvfølgelig ikke kan offentliggøre indholdet af sådanne planer.

Til det andet spørgsmål om, hvorvidt amerikanske styrker har ret til at okkupere dansk territorium, vil jeg gerne oplyse, at såfremt Danmark bliver angrebet, er meningen jo — det står i selve traktaten — med medlemskabet af NATO, at de allierede skal komme os til hjælp; men — og det er igen det afgørende — skal dette ske, kan det kun ske, hvis den danske regering selv anmoder om det. Ellers kan det ikke ske.

Endelig spørgsmålet om stationering af atomvåben i Danmark. Det er denne regerings politik, som det var den tidligere regerings — og det synes jeg, vi lykkeligt kan konstatere enighed om i folketinget — at kernevåben ikke skal findes på dansk territorium, ikke på nogen del af dansk terri-

torium, heller ikke Grønland eller Grønlands luftrum.

Til hr. Per Hækkerup har jeg kun et par enkelte bemærkninger. Jeg skal ikke gå ind i en ny drøftelse af søfartskonflikten. Men når hr. Per Hækkerup siger: hvad er kriteriet for samfunds vigtighed, kan jeg, når jeg tænker tilbage på de begrundelser, socialdemokratiske regeringer har anført, når de har fundet det nødvendigt at foretage indgreb, sige, at kriteriet ikke vil blive strammere under den nuværende regering end det kriterium, socialdemokratiet anlagde, da det var i regeringen.

Så var hr. Per Hækkerup inde på, hvilke strejker der er livsvigtige, og hvilke der ikke er det, og sagde, at en tjenerkonflikt gik han ud fra ikke er livsvigtig. Det gør jeg også. Nu kan vore behov på disse områder jo være forskellige; men jeg går alligevel ud fra, at hr. Per Hækkerup og jeg vil være enige om, at vi nok klarer os sommeren igennem uafhængigt af dette begge to, uanset differentieringen i behovet.

Når hr. Per Hækkerup til slut siger: hvis regeringen vil føre en økonomisk politik, der tager hensyn til alle befolkningsgrupper og især de økonomisk svagt stillede — ja, så kan regeringens politik ikke formuleres bedre, og når hr. Per Hækkerup derpå siger, at i så fald er der grundlag for et samarbejde med socialdemokratiet, kan jeg kun sige, at jeg glæder mig til samarbejdet.

Udenrigsministeren (Poul Hartling): Det ærede medlem hr. Sigsgaard fandt, at der ikke var givet svar på stillede spørgsmål, og jeg skal derfor kort svare på de spørgsmål, der er rettet til os — jeg tænker her på nedrustningsministeren og mig.

For det første var der spørgsmålet om våbenhjælp til Grækenland. Det ærede medlem hr. Sigsgaard ved, at vi er imod det græske styre, og vi har vist det. Derfor tjener det vel ikke rigtig noget formål at prøve på at så mistænksomhed omkring det. Danmark yder ingen våbenhjælp til Grækenland, og da vi er imod styret i Grækenland, er vi også imod alle foranstaltninger, der kan holde det oppe.

Det ærede medlem hr. Sigsgaard spørger, om vi vil godkende en plantekemisk krig i Sydøstasien. Jeg må sige, at al krig er mod-